

HOOFDSTUK 1

Een warm briesje deed mij knippen, het bracht zand mee: woestijn-zand volgens Luc. Waar dat dan vandaan zou komen wist ik niet, van een woestijn - waar die dan ook mocht zijn - wist ik niets. De bank op het pleintje tegenover de herberg was een vaste ontmoetingsplaats voor mij en mijn vrienden, al zat ik hier nu alleen. Een uurtje of twee in moeders' moestuin werken was genoeg om doodmoe te zijn, al ging dat beter dan op het veld: dat hield ik geen uur vol. Nadat ik de zoveelste keer een paar dagen in bed lag, rillend van de koorts, nam moeder mij niet meer mee. Achteraf hoorde ik ma en pa over mij praten: 'Hij kàn het gewoon niet. Toen zijn broers zo oud waren, waren zij twee keer zo breed en méér dan een hand groter. Hij kan het moestuintje doen, dat kan hij waarschijnlijk wel aan, maar meer niet.' Inderdaad was de tweeling groot en struis, ik als nakomertje was maar kleintjes en veel fijner gebouwd. Ik herinnerde mij nog heel goed dat zij mij over de eettafel heen naar elkaar gooiden toen ik een jaar of vijf was. Niet dat zij mij pijn deden, dat niet, maar hun kleine broertje plagen deden zij wél al gaf ik hun lik op stuk, of probeerde dat toch. Ik kreeg dus de zorg voor de groenten en kruiden die op dat lapje grond naast vaders' smidse goed gedijden. Er schoot genoeg tijd over om kattenkwaad uit te steken samen met William: hij was even oud - dertien - en zijn éne been was korter dan het andere, al weerhield hem dat niet om in bomen te klimmen en van daaruit alles gade te slaan, wachtend op het juiste moment om een grap uit te halen. Soms kwam Bob meedoen, al was die raar en vond onze grappen niet altijd even leuk.

Oh! De meisjes! Die gingen waarschijnlijk naar Veerle thuis nu, zo juist voor de middag. Alle twee waren zij om ter leukst maar moest je wel oppassen met ze te plagen: het had William en mij al een fikse bolwas-sing opgeleverd. Bijna altijd waren zij samen op stap, zij hielpen elkaar dacht ik: Veerle was blind en Iris kon niet praten. Al kon Veerle je, met gesloten ogen, staan aankijken alsof zij wél kon zien wat echt griezelig

was, en Iris kon héél goed aangeven wat zij al of niet wou zonder te praten. Zij waren ongeveer een jaartje ouder dan ik of William - die niet naar hen keek behalve om een grap uit te halen - en Bob, maar die was geschild en keek niet naar hen. Dikwijls deden zij mij blozen, ook nu weer, door naast mij te komen zitten en veel té lief te zijn: 'Hallo Ben. Gaat het een beetje? Je was weer ziek, zei William?' Het laatste jaar hadden zij al een paar keer heel raar naar mij gekeken, alsof ik een nieuw soort kip was...

'Een paar dagen maar, ik ben al beter en heb in het tuintje gewerkt vandaag.' En dan legde Iris haar hand op mijn arm en tuitte haar lippen als om een zoen te geven. Snel stond ik op en zei: 'Tot straks!' met een hoofd als een tomaat. Veerle lachte en ik dacht dat ik Iris ook hoorde lachen maar dat kon natuurlijk niet. Ik had Luc zien staan aan zijn deur, dromend zoals zo vaak. Hij was bijna twintig en wist heel veel, maar als je iets vroeg keek hij zo verbaasd naar je dat je niet wist of hij je wel gehoord had. Het was wel leuk dat ik zoveel vrienden had, bijna allemaal even oud en ieder op zich wel anders, maar dat was juist wat ons samen hield, dacht ik, al keken de meisjes niet naar William of Bob maar alleen naar mij, wat mij dan weer het slachtoffer maakte van Williams stekelige grappen. De rest van de jongeren in het dorp was jonger of ouder, waardoor ons groepje zich bijna vanzelf had gevormd. Al was Luc een uitzondering en waarom hij eerder met ons optrok dan met iemand van zijn eigen leeftijd was ook raar.

Alles veranderde met de komst van de vreemdelingen. Vreemdelingen! Het enige andere dorp waar ik weet van had lag op enkele dagreizen van hier en deze mannen kwamen níét uit die richting, eerder van tussen de velden door. Iedereen legde het werk neer en keek naar hen maar de vreemdelingen stoorden zich er niet aan, zo te zien. Zoals hun prachtige paarden waren er geen in het dorp: alleen van die zware boerenknollen en dan de ruiters zelf... Drie in het grijs geklede mannen met een lang zwaard op de rug, een korter aan hun gordel én een dolk! Zij zagen er uit alsof zij die wapens konden gebruiken ook. De oudste had zijn lange, bijna witte haar in een paardenstaart, de andere twee waren jonger, één van hen ongeveer even oud als Luc, de ander zoals vader. Paarden en ruiters zaten onder het stof, zij waren lang onderweg geweest, zo te zien. Eerst lieten zij de dieren drinken en plensden wat water in hun gezicht, namen hun zadeltassen en gaven hun paarden dan aan Pieter, de zoon

van de waard, die er mee naar de stal ging terwijl zij de herberg binnentrapten. Pieter zou straks alles wel vertellen als hij niet té hard stotterde tenminste.

Thuis wisten ze nog van niets, mijn broers geloofden er niet veel van tot pa mij aankeek: 'Hm. In het grijs? Je grootvader heeft daar ooit iets over gezegd maar ik herinner het mij niet meer.' Waarmee het onderwerp van de baan was.

Na het avondeten ging ik terug, William zat al op de bank en Bob kwam aangewandeld, deze keer had zijn nieuwsgierigheid het gewonnen van zijn afkeer van alles dat nieuw was of een verrassing. Pieter kwam snel aangelopen, hijgend probeerde hij iets te zeggen maar stotterde zo erg dat wij er niets van begrepen.

'Probeer het nog eens als je terug op adem bent, zeg!' zei ik.

'D... d... Die mannen p... pr... praten anders!'

'Hoe anders? Wat bedoel je?'

'Een... een... een andere taal! Ik... ik... ver... versta ze niet als... ze... ze onder elkaar p... pr... praten!'

'Hoor jij niet goed? Een andere taal! Probeer jij grappig te zijn of zo?' William vond het té gek, een andere taal, maar Luc die ondertussen ook bij ons was gekomen knikte naar Pieter: 'Ja, er zijn andere talen, ik heb daar al over gelezen.'

'En... en... zij blijven... mi... mi... minstens een week! Vo... vo... vooruit betaald!'

Dan kwamen zij alle drie buiten maar zonder hun zwaarden, achter hen wenkte Pieters' vader en met een boog rond het drietal spurtte hij terug naar binnen. De vreemdelingen zetten zich aan de tafel juist voor de herberg, de jongste met zijn rug naar ons, en dronken uit hun bekers.

'Zeg Ben, heb je het al gehoord van...!' Ik stak mijn hand op naar William: de oudste man keek naar ons, ik voelde het, schattend of wij interessant waren. Zijn blik bleef op mij rusten en hij knikte even waarna zij verder onder elkaar praatten. Hoe ik zo zeker was dat hij naar mij keek wist ik niet, maar het was wel zo... Zij deden niets, zaten daar maar wat te praten, wij konden niets horen van de andere kant van het pleintje. Na een tijdje was Bob weg, er was toch niets meer te zien. William werd onrustig: hij wou weten wat die hier kwamen doen, maar durfde niet tot bij hen te gaan en iets te vragen. Stel je voor, zo'n snotneus die vragen stelde! Wij keken alleen maar tot we er genoeg van kregen: die mannen de-

den niets, behalve praten.

's Anderendaags wou ik al na het ontbijt terug gaan kijken, maar ma dacht er anders over: 'Er staat veel onkruid tussen de aardbeien, Ben, dat kan je vandaag eens doen.' Nog juist kon ik een zucht inslikken al kreunde ik wel maar zei: 'Ja ma.' Het zou toch niets opleveren buiten een te-rechtwijzing of erger. 'Laat er een paar staan voor ons hé!' Dacht hij soms dat het grappig was?! Mijn boze blik naar mijn broer haalde niet veel uit, hij lachte er mee. Het betekende méér dan een uur op mijn knieën kruipen en alles bijeen harken maar ik wou zien wat die vreemden deden! Mij er snel vanaf maken had ook niet veel zin: als ma niet tevreden was stonden er ergere dingen te wachten.

Twéé uur was ik bezig met dat onkruid, al was ik een paar keer gaan drinken en had pa komen zien of ik het wel goed deed, hij vermoedde al dat ik andere plannen had maar zei niets. Mijn rug deed pijn, mijn knieën en voeten ook toen ik eindelijk naar de bank op het pleintje strompelde waar ik neerplofte met een zucht. William zat in de boom er naast: 'Ze zijn nog niet buiten geweest en Pieter ook niet.' Zijn woorden waren nog niet koud of de jongste kwam buiten, keek rond en zei lachend iets tegen de andere twee, waarna zij rustig door de hoofdstraat wandelden.

William vloekte: zijn vader kwam er aan, die had hem nodig en wist heel goed waar hij zijn zoon kon vinden. William klom duidelijk tegen zijn zin uit de boom en ging met slepende stappen naar hem toe, dus moest ik die vreemdelingen alleen in het oog houden. Ik had de laatste tijd wel een trucje gevonden, al werkte dat niet altijd of bij iedereen: bij Veerle werkte het nooit. Buiten hoorafstand en aan de overkant van de straat volgde ik en begon te denken van 'Ik ben er niet. Hier is niemand.' Nog vóór ik het kon herhalen draaide Paardenstaart – zo noemde ik hem – zich bruusk om, keek recht naar mij en wenkte dat ik bij hem zou komen. Nu was ik wel een beetje bang maar deed het toch. Hij ging op één knie zitten en keek mij ernstig aan: 'Jongeman, wat je deed is niet echt goed voor je, hoor. Als je wilt weten waar wij naar toe gaan, wandel dan gewoon mee.' Hij zei het traag en met een rare tongval, zouden zij dan echt een ander taal spreken onder elkaar? Ik knikte en ging naast hem lopen, mijn schrik was weg.

'*Sensei, mahoutsukai dës?*' (Meester, is hij de magiër?) vroeg de jongste, het was een vraag, daar was ik zeker van, al verstond ik het niet. '*Hai, soo dësne.*' (ja, ik ben zeker.) was het antwoord dat ik evenmin begreep maar

het klonk heel zeker.

Aan het einde van de straat stond een bank, hier zat ouwe Stan vroeger graag: je had een mooi uitzicht over de velden en de heuvels er achter. Paardenstaart ging zitten en ik naast hem, de anderen bleven staan, rondkijkend.

'Mijn naam is Tamr, hoe heet jij?'

'Ik heet Ben.'

'Wel Ben, die jongeman heet Victor,' dat was de jongste, hij lachte naar mij, 'en hij heet Kurun.' Die keek mij even aan zonder de minste uitdrukking op zijn gezicht maar ik voelde dat hij de gevaarlijkste van het drielal was.

'Kurun kent jullie taal niet, dus met hem kan je niet praten maar Victor begrijpt ze wel al spreekt hij ze nog niet zo vlot.' Hm. Dat vond ik raar: waarom was Kurun er bij als hij ons niet verstond?

'Vertel eens Ben, hoe oud ben jij? Heb je nog familie?' Op één of ander manier vertrouwde ik hem en vertelde over mijn broers, pa en ma, en wat ik zoal deed. Daarna vroeg hij dingen over het dorp en de inwoners, maar ook over mijn vrienden. Ik kreeg opeens het gevoel dat hij mij aan het uithoren was en zweeg. Het scheen hem niet te storen, maar ik had zélf een hoop vragen: 'Waar komen jullie vandaan? Waarom zijn jullie naar hier gekomen? Waarom dragen jullie die grijze kleren? Waar...' Hij lachte en hield zijn hand op: 'Niet zoveel ineens! Dat gaat niet hoor, al kan ik je wel zeggen dat wij uit het zuiden komen, van de Academie, maar daar heb je waarschijnlijk nog nooit van gehoord?' Ik schudde neen. 'Die Academie is een soort school waar mensen een heleboel zaken kunnen leren, waar je in een dorp als dit nog nooit van gehoord hebt. Iedereen is daar welkom, als je dingen wil bijleren. De rest hoor je één van de komende dagen wel. Ga nu maar terug eer iemand je mist.'

Ons dorp had niet alleen een herberg maar ook een feestzaal erachter! Eigenlijk was het een schuur die leeg stond en voor van alles en nog wat kon gebruikt worden, zoals de verkoop van dieren of zo. Veel werd die niet gebruikt: er waren niet veel feestelijkheden buiten Nieuwjaar en het lentefeest, maar de verkoop van de oogst was wél belangrijk en die was juist voorbij. Er lag stro op de grond en er stonden een paar houten banken zonder leuning. Als de dorpsraad vergaderde werd er een tafel bij gezet, maar dat gebeurde niet zo veel: meestal zaten zij in de gelagzaal. De waard die ook dorpshef was, kwam aan pa vragen om de volgende

avond te komen, er was iets belangrijks dat iedereen moest weten, het had te maken met de vreemdelingen. Ik was juist in de keuken, ma aan het helpen met de afwas, en had mijn oren gespitst toen de waard binnenkwam. Dàt wou ik ook wel horen! Pieter zou ons wel helpen dacht ik, om op de zolder van de schuur te geraken zonder dat iemand het merkte zodat wij mee konden luisteren.

Hij wist het al, zei hij stotterend de volgende dag, en zou zorgen dat er een ladder klaar stond aan de achterkant langs waar wij omhoog konden tot in de nok. Zelf zou hij het niet doen: hij had hoogtevrees sinds hij eens uit een boom gevallen was. Ik zag William, die natuurlijk meeging, maar Bob wou niet en Luc zei dat hij het wel zou horen van zijn moeder. Goed zo, er was toch niet veel plaats daarboven en met hoe meer wij waren hoe groter de kans dat iemand ons zag of hoorde!

Die avond, na het eten, deed ik zo onopvallend mogelijk en ging gezegd naar William, hij stond mij al op te wachten op het pleintje. Samen slopen wij langs de stal naar de schuur – er was nog niemand maar de deur stond al wel open – en vonden de ladder, maar die lag nog neer: Pieter had hem in zijn eentje niet recht kunnen zetten, met z'n tweeën lukte het wel. Stil als muizen slopen wij de ladder op, duwden het deurtje open en konden juist naast elkaar op de planken liggen. Van hierboven konden wij àlles zien en horen, zonder dat iemand wist dat wij daar waren!

De eerste die binnen kwam was de waard: hij had al een tafel klaargezet en nu bracht hij een karaf met water en een paar bekers. Dan kwamen zij binnen: Tamr, Kurun en Victor. Amper waren zij halverwege of Tamr keek omhoog, recht naar ons! Maar hij bedankte de waard voor het drinken en zette zich aan de tafel waar hij iets fluisterde naar de anderen, té stil voor ons om te horen, al lachte Victor er wel mee, en schudde Kurun zijn hoofd.

De dorpelingen druppelden binnen, het duurde wel even eer iedereen er was en een plaatsje gevonden had, er werd druk gepraat ook. Dan deed de waard de deur toe, en knikte naar Tamr, die op de bank ging staan zodat hij over de hoofden heen kon zien. De gesprekken vielen stil.

'Goedenavond iedereen.' Zelfs een muis had je nu kunnen horen trippelen, zó stil werd het!

'Wij zijn Zoekers,' zei hij, 'afgevaardigden van de Academie in het zuiden.' Alsof er al ooit iemand in het zuiden geweest was: een paar ki-

lometer van het dorp ja, maar verder weg? Niemand! Hij vervolgde zijn toespraak: 'Wij zijn op zoek naar leerlingen, mensen die willen leren, zichzelf bekwamen in allerlei disciplines die in een dorp soms onbekend zijn. Vaak zijn het kinderen die de mogelijkheden in zich hebben om verder te gaan of te denken.' Ouwe John had het zoals gewoonlijk niet begrepen: 'Ja!' schreeuwde hij, 'jullie komen onze kinderen stelen!!' zwaaiend met zijn stok om zijn woorden kracht - nou ja - bij te zetten. Tamr liet zich niet uit het lood slaan maar wachtte even en ging dan verder: 'Niemand, niemand wordt tegen zijn wil meegenomen. Volwassenen gaan mee uit vrije keuze, kinderen moeten de toestemming hebben van hun ouders én aangeven dat zij zélf ook willen gaan!' Dit werd op luidere toon gezegd, zodat het doordrong bij alleman. Maar er was een ondertoon in zijn stem die voor méér overtuiging zorgde dan zijn woorden alleen merkte ik.

'Wie ongerust is mag meereizen om zich er van te overtuigen dat alles goed verloopt. Als iemand om één of andere reden niet geschikt wordt bevonden in de Academie wordt hij of zij teruggebracht naar hier, onder begeleiding indien nodig.' Het was waar wat hij zei, dat voelde ik wel, maar toch niet helemaal, al kon ik niet zeggen wát. Opnieuw keek Tamr naar ons, daar in de nok, alsof er iets was waardoor hij ons opmerkte, maar hij sprak verder: 'In dit dorp zijn er enkele jongeren die in aanmerking komen, als zijzelf het wensen én hun ouders toestemming geven. De komende dagen worden zij aangesproken. Dat is alles.' Hij stapte van de bank en zette zich neer, wachtend op de vele vragen die ongetwijfeld gingen komen, al waren de meeste dorpelingen niet scheutig om hem iets te vragen, buiten Veerles pa. De meesten gingen naar huis, al was de gelagzaal open nu, en ouwe John had zoals gewoonlijk grote dorst gekregen van de opwinding. Ik zag nog een paar mannen naar de gelagzaal gaan, maar pa niet. Verdorie! Hij zou merken dat ik niet thuis was gekomen en nog niet in bed lag... Ik zou mijn broers moeten smeken om mij langs hun raam binnen te laten, anders zwaaide er wat!

Met een barstende hoofdpijn en rillend van de koorts werd ik de volgende ochtend wakker. Nog niet goed wakker strompelde ik naar beneden maar struikelde halverwege over mijn eigen voeten en viel van de trap. Marc, die onderweg was naar de keuken, kon mij nog juist opvangen of ik was met mijn hoofd naar beneden op de grond gegaan. 'Ma? Ik denk dat hij weer ziek is.' Zij kwam uit de keuken, haar handen vol

bloem: 'Leg jij hem even terug in zijn bed? Ik ga direct kijken.' Hij droeg mij terug naar boven en dekte mij onder, nog geen vijf minuten later sloiep ik terug en merkte niet eens dat moeder kwam kijken. Het was al na de middag eer ik terug wakker werd, maar nu zonder koorts of hoofdpijn. Het laatste jaar was het bijna elke maand prijs, altijd hetzelfde en niemand die wist waarom ik zo ziek werd, al minderde het wel: de eerste keren lag ik dagenlang in bed. Beneden had moeder wat eten klaargezet voor mij, dat deed zij elke keer want de hele dag thuisblijven kon niet. Traag, ik voelde mij nog slapjes, at ik alles op en dronk wat toen vader binnenkwam. 'Gaat het wat beter nu?'

'Alleen wat slapjes, da's alles.' Hij ging tegenover mij zitten in plaats van terug naar de smidse te gaan.

'Wat denk je, zou dat iets voor jou zijn, die Academie?' Ik keek verbaasd, waarom veronderstelde hij dat ik daar iets van wist?

'William kwam langs. Ik vroeg wat jullie gisteravond hadden uitgespookt.' Op die manier.

'Ik weet het niet, het lijkt wel interessant, maar...'

'Ik denk niet dat je alleen zou zijn daar, volgens Tamr zijn er meer die er naartoe kunnen, hij is langs geweest deze ochtend.'

'Ja, maar... En mijn vrienden dan? En het moestuintje?'

'Wij willen je echt niet kwijt, je moeder en ik, maar je bent zoveel ziek dat het niet normaal meer is. Misschien kunnen ze je daar helpen, hier weet niemand wat er met jou mis is, Ben.'

Het was waar, er was geen echte heelmeeester in het dorp al wisten sommige vrouwen heel veel op te lossen met kruiden of zo, maar niet voor mij, niets hielp.

'Maar hoelang dan? En daarna, kom ik dan terug?'

'Je kan daar blijven zolang je wilt, en terugkomen wanneer je wilt, als ik hem goed begrepen heb.'

Ik knikte, het leek een goed idee, als mijn vrienden, of toch sommigen, ook zouden gaan.

'Mag ik er over nadenken?'

'Natuurlijk! Je hebt onze toestemming, als je wilt gaan, maar je kan natuurlijk evengoed hier thuis blijven.' Hij stond op en ging terug naar zijn werk. Ik ging buiten op de bank voor het huis zitten, naar het pleintje wandelen leek mij nu iets te ver.

Hoe zou het daar zijn, in die Academie? De naam alleen al was het

overdenken waard, en hoe ver was dat van hier? Wie zou er nog mee-gaan? Op mijn eentje tussen een hoop vreemd volk voelde ik mij nooit op mijn gemak, ik zat liever alleen of met een paar vrienden.

Veerle liep langs, zij voelde aan de haag waar zij was, maar toen draaide zij terug en kwam naar mij toe. Hoe deed zij dat toch? Hoe wist zij dat ik hier zat? Het was niet de eerste keer natuurlijk, maar toch vond ik het een beetje griezelig. 'Hallo Ben.'

'Dag Veerle.'

'Pa zegt dat ik naar de Academie mag, als ik wil.' Nu was ik echt verbaasd! Wat kon een blinde dààr nu gaan doen?!

'Jij ook? Tamr was deze ochtend hier geweest, maar ik lag in bed. Volgens hem kan ik ook.' Zij lachte naar mij: 'Dat zou leuk zijn! Dan zou ik mij niet alleen voelen, daar! Jij gaat toch?'

'Ik weet het nog niet. Pa zegt dat zij mij daar misschien kunnen helpen.'

'Ja, dat zei mijn pa ook. Als ik ga, ga jij dan ook?'

'Ik zal er over denken, goed?' Zij knikte en stond op, het was raar dat zij zo op mij gesteld was, al waren wij samen opgegroeid, de laatste tijd zocht zij mij wel meer op.

De eerste die ik de volgende dag zag – het moestuintje kon wel even zonder mij – was Bob. Met zijn handen in zijn zakken kwam hij aangeslenterd en zette zich op het linkerhoekje van de bank: dat was zijn plaats en hij kon heel vervelend doen als er iemand anders zat. Zoals altijd duurde het even eer hij iets zei, hij dacht meestal eerst goed na.

'Ga jij?' Ik was stomverbaasd. Hij deed veel te gek, vond ik, om daar iets te kunnen doen!

'Ik weet het nog niet, maar Veerle wil wel.'

'Ik mag als ik wil.' Nu begreep ik er niets meer van! Wat zag Tamr in hem?

'Het zou wel leuker zijn met wat vrienden.'

'Dacht ik ook.' En hij slenterde terug weg; ik keek hem na en zag William aangelopen komen, hobbelen met zijn slechte been. Hij stak zijn hand op naar Bob in het passeren. Hijgend zei hij: 'Ik mag... naar de... Academie!'

'Dat méén je niet?! Jij ook al?'

'Hoe? Wie dan nog? Bob zei dat hij ook mocht!'

'Veerle.'

'Echt? Dan wordt het leuk daar! Zouden er veel meisjes zijn?'

'Huh? Meisjes?'

'Ja zeg, Veerle en Iris kijken alleen naar jou, of wist je dat nog niet?'
Hij lachte omdat ik begon te blozen.

'En jij? Mag jij ook?'

'Ja, Tamr, die met zijn paardenstaart, is langs geweest maar ik was ziek. Pa zei dat ik mag.'

'Dan zijn wij al met vier? Je gaat toch?'

'Ik denk het wel, ja. Al weet ik nog niet wat ik daar zou gaan doen.'

'Ach, een beetje leren en veel lol maken, wat anders?'

Nog een dag later hoorde ik dat ook Iris en Luc zouden gaan. Ik zag Luc al staan dromen onderweg... En wat Iris daar zou doen, was helemaal te gek: zij kon niet eens praten! Maar ik had wel nagedacht, het leek toch interessant, zeker als wij daar allemaal samen waren om elkaar te helpen.

Opeens kwam Victor aangereden met de wagen van ouwe John die al een tijdje werkloos op zijn erf stond. De twee paarden werden uitgespannen en weggeleid naar de weide. 'Zo,' zei Victor tegen vader, 'hier is de wagen. Het zou een huifkar moeten worden.' Vader knikte, Victor gaf een aantal muntstukken en zei nog: 'Dit zou voldoende moeten zijn voor het werk,' en schudde vaders hand. De kar werd opgemeten, dan ging hij langs de ijzeren latten die achteraan lagen om de geschikte soort uit te kiezen. Het was geen moeilijk werk: er moesten alleen een paar gebogen latten aan de wagen bevestigd worden, zodat er een zeil over gespannen kon worden. Als vader daar een huifkar van moest maken, dan zou dat ons reismiddel zijn! Maar die was veel te groot voor zes jongens en meisjes, dacht ik, en wanneer zouden we vertrekken?